

‘Meneer Frank?’

Het was niet Olivia’s gewoonte om een deur ongevraagd te openen, maar na drie keer kloppen zonder reactie, zag ze weinig andere opties. Thomas Frank was daarbinnen en ze hadden een afspraak. Olivia kwam nooit te laat op afspraken en vandaag zou niet de eerste keer zijn.

‘Meneer Frank?’ probeerde ze nogmaals, terwijl ze de deur een stukje verder openduwde. Het ging wat moeizaam door de stapel papier die ze in haar handen had.

Er hing een muffe geur in het kantoor, alsof het raam al weken, misschien zelfs maanden, niet open was geweest. Naarmate de deur verder openzwaaide, zag Olivia steeds meer van een antiek uitziend kantoor. De stoffige lucht paste prima bij de inrichting. Toen het bureau in beeld kwam, zag Olivia haar nieuwe collega erachter zitten, zijn hoofd voorovergebogen en zijn gouden pen stevig in zijn rechterhand geklemd. Thomas Frank keek zo geconcentreerd naar het dossier dat hij voor zich had, dat Olivia twijfelde of hij haar aanwezigheid überhaupt had opgemerkt.

‘Meneer Frank?’ zei ze voor de derde keer. ‘Volgens mij hebben wij een afspraak. Ik ben...’

‘De oppas!’ hoorde ze plotseling vanachter het bureau, waarna twee indringende diepblauwe ogen haar recht aankeken.

‘Pardon?’ reageerde Olivia verbolgen.

‘De oppas. Dat bent u toch?’

Olivia wist niet goed wat ze hierop moest zeggen. Ze moest hem wel in de gaten houden, maar het woord oppas was wat haar betreft wat je gebruikte om een tienermeisje aan te duiden dat in haar vrije tijd huiswerk maakt in het huis van een ander terwijl de bewoners ergens naartoe gaan waar ze hun kinderen niet bij kunnen gebruiken.

Thomas Frank richtte zijn blik weer op het dossier voor zijn neus. ‘Olivia Bos, vijfendertig jaar, herintreder en mijn nieuwe oppas.’ Zijn stem klonk alsof hij er een beetje om moest lachen, maar zijn gezicht stond ernstig.

Het duurde een paar seconden voordat Olivia zich wist te herpakken. ‘Ik geloof niet dat ik deze toon van u hoeft te accepteren. Ik kom hier om...’

‘Dan gaat u toch weer weg?’ onderbrak hij haar zonder van zijn dossier op te kijken.

‘Dit kun je toch niet menen?’ Het was Olivia’s bedoeling geweest om dit alleen te denken, maar blijkbaar zei ze het per ongeluk hardop. Of de norse man tegenover haar kon gedachten lezen. In elk geval leek het of hij antwoordde op wat er door haar hoofd speelde.

‘Luister,’ zei hij, nog altijd zonder haar aan te kijken. ‘Het is heel eenvoudig. We hebben hier een vrij duidelijke situatie. Ik stel uw aanwezigheid niet op prijs. Dat zult u, gezien de situatie, ongetwijfeld begrijpen. Als ik u een beetje goed inschat, is dit ook niet hoe u de herstart van uw carrière in gedachten had.’

Olivia kon weinig anders dan dit beamen met een schoudergebaar.

‘Ik wil niet dat u hier bent, en u wilt hier niet

zijn. Het lijkt mij de meest onzinnige start van een samenwerking. Maar bedankt voor uw komst.'

Olivia was sprakeloos. Wolff had haar weliswaar van tevoren gewaarschuwd voor wat haar nieuwe collega allemaal uithaalde. Er was duidelijk een reden dat zij hier vandaag was. Dat Thomas Frank geen makkelijke man was, daar had ze zich volledig op voorbereid, maar dit ging alle fatsoensnormen te buiten. Ze had iets gevats willen zeggen, maar woorden lieten haar in de steek en maakten plaats voor een oorverdovende stilte in de kamer. Het enige geluid dat er te horen was, was de antieke klok op het bureau van Thomas Frank en het geluid van zijn gouden pen, die met scherpe streken over het dossier gleed.

Olivia wist niet goed of er seconden of minuten waren verstreken, maar dat ze hier al veel te lang in stilte stond, dat was een feit. Aarzelend draaide ze zich om en opende de deur. Ze vroeg zich af hoe ze dit aan Wolff moest gaan vertellen. Tijdens haar sollicitatiegesprek had ze zich gepresenteerd als een taaie tante, iets dat nodig was voor dit beroep volgens haar toekomstige werkgever. En nu moest ze hem op haar eerste werkdag gaan vertellen dat ze zich had laten wegsturen door de man voor wie ze feitelijk was aangenomen. Uiteraard was haar missie om Thomas Frank op het rechte pad te houden van tijdelijke aard, maar voor nu was het haar functieomschrijving. Hoe moest ze dit in godsnaam aan haar nieuwe werkgever verkopen?

Niet, bedacht ze, terwijl ze de deur met een ferme klap weer dichtsloeg. 'Nu moet u eens even goed luisteren, meneer Frank,' zei ze, terwijl ze

zich omdraaide en met drie grote stappen naar zijn bureau beende. ‘U hebt gelijk. Ik wil hier niet zijn. Ik heb geleerd voor dit vak. Keihard. Ik heb me daarnaast de benen onder mijn lijf vandaan gewerkt om een opleiding te kunnen betalen toen mijn ouders weigerden dat voor mij te doen, en ik had het bijna geflikt. Dat het leven ingreep, daar zul je me niet over horen. Maar zodra de kans zich voordeed, heb ik hem met beide handen aangepakt en ervoor geknokt.’

Voor de tweede keer sinds Olivia zijn kantoor was binnengelopen, keek Thomas Frank haar aan. Was dat nou een glimlach die zich op zijn lippen vormde? Het maakte Olivia nog kwader dan ze al was.

‘Ik begrijp echt wel dat ik onderaan moet beginnen en ik ben bereid om keihard te werken. Maar ik weiger me te laten behandelen als een voetveeg. Ik weet niet wat u gedaan hebt om ervoor te zorgen dat ik hier naartoe ben gestuurd en eerlijk gezegd kan me dat ook niet zoveel schelen. Ik ben hier niet voor u, ik ben hier voor mezelf en voor mijn toekomst. Dus ja, meneer Frank, u hebt gelijk. Ik wil hier niet zijn. Maar *guess what*, hier ben ik.’

Er viel een korte stilte, die alleen onderbroken werd door het geluid van Olivia die diep inademde om aan het volgende stuk van haar uitbarsting te beginnen.

‘Dus of u het nu leuk vindt of niet,’ ging Olivia verder, terwijl ze de stapel papier op het bureau van Thomas Frank smeed, ‘dit is het dossier waaraan we gaan werken. Ik ben Olivia, aangenaam!’

Ze stond te trillen op haar benen en haar ademhaling snoof door haar neus. Het was lang

geleden dat ze het had aangedurfd om iemand zo de waarheid te zeggen, maar het was nodig. Dit was het begin van haar nieuwe leven, een leven waarin ze niet over zich heen liet lopen. Niet door haar ouders, niet door haar eikel van een ex-man, en al helemaal niet door Thomas Frank. Wie dacht hij wel dat hij was?

Ze keek de man aan de andere kant van het bureau strak aan zonder zich te verroeren, simpelweg omdat ze niet wist wat ze anders zou moeten doen.

Het bleef een paar seconden stil, waarna hij een diepe zucht slaakte, zijn dossier dichtsloeg en zijn pen er netjes naast legde. Hij glimlachte nu breed.

‘Mooi, dan is dat duidelijk,’ sprak Thomas terwijl hij voorover leunde op zijn bureau en zijn rechterhand uitstak naar Olivia. ‘Ik ben Thomas Frank, maar noem me maar Thomas. Wil je koffie?’

‘Je kunt toch niet iemands laatste wens negeren? Dat kan toch niet zomaar?’

Olivia hoorde de wanhoop in de stem van Gerda Janssen en wilde niets liever dan haar geruststellen.

‘Het spijt me, ik ben niet bevoegd om daar een uitspraak over te doen, u zult echt even moeten wachten op meneer Frank.’ Olivia wierp een nerveuze blik op Elly, de office manager die aan haar bureautje verderop de administratie zat weg te werken. Die wist ook niet waar Thomas uithing en keek meelevend terug, voordat ze de discreet rinkelende telefoon opnam.

‘Maar we wachten al een uur!’ antwoordde de vrouw verontwaardigd.

Het was niet gelogen. Mevrouw Janssen, haar echtgenoot en haar zoon zaten al minstens een uur in de ontvangstruimte. Nu waren ze weliswaar een kwartier te vroeg gearriveerd, maar Thomas was te laat en Olivia had het gevoel dat dat geen uitzondering was. Ze was bijna de wanhoop nabij toen Elly doorgaf dat de notaris klaar was om de cliënten te ontvangen.

Wacht even, dacht Olivia, klaar om de cliënten te ontvangen? Zat hij nou gewoon... Mevrouw Janssen had haar tas al gepakt om op te staan van de bruine Chesterfield-bank, maar Olivia stak een vinger op naar het drietal om aan te geven dat ze nog heel even moesten wachten. Ze snelde naar het kantoor van Thomas. Zonder te kloppen stormde ze naar binnen. Daar zat hij, keurig achter zijn bureau, in

zijn bruine jasje, zijn handen in elkaar gevouwen op het eikenhouten bureaublad. Hij zag eruit alsof hij al een uur had zitten wachten op haar komst, maar toen Olivia dichterbij kwam, zag ze dat hij gejaagd ademhaalde, alsof hij net een stukje gerend had.

‘Zit jij nou serieus de hele tijd al hier?’ vroeg Olivia hem ontsteld.

‘Niet bepaald nee,’ antwoordde Thomas, die zijn jasje rechtrok en gebaarde naar het raam. ‘Ik ben het vergeten te sluiten, wil jij dat even doen? Er is zoveel herrie buiten. Dat leidt zo af tijdens het bespreken van een zaak.’

Het raam in het kantoor stond inderdaad wagenwijd open en een flinke bries liet de gordijnen wapperen. Helaas deed de wind niet genoeg om de mufte geur in de ruimte te verdrijven.

‘Ben je nou serieus door het raam geklommen?’ vroeg Olivia, die niet goed wist of ze nou verontwaardigd of nieuwsgierig moest zijn.

Thomas knikte en grijnsde.

‘Maar... waaróm?’

‘Heb je de tijd gezien? Ik ben veel te laat!’ antwoordde hij alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

‘Ja natuurlijk heb ik dat gezien,’ reageerde Olivia fel. ‘Die mensen zitten al een uur op je te wachten. Waar was je?’

Thomas wees naar twee bekers op zijn bureau. ‘Koffie halen!’

‘Je bent te laat door koffie?’

‘Ja. Ik was vanmorgen even bij de huisarts en op de weg terug dacht ik dat het een leuk idee was om koffie voor je mee te nemen.’

‘Oh. Dat is eh... Thomas, je komt toch niet drie kwartier te laat vanwege een paar koppen koffie?’ Was dit nou het soort gedrag dat ze in de kiem moest smoren? Moest ze hem zo africhten dat hij voortaan op tijd zou komen?

‘Ja, nou ja, niet helemaal door koffie. Ik wist niet zo goed wat voor soort je precies zou willen. Ik drink mijn koffie zwart. Maar dat leek me een beetje te saai voor je. Je CV was prachtig gemaakt, maar er stond niets in over koffie.’

Huh, dacht Olivia. Wie zet er nou iets in z'n CV over koffie? Maar voordat ze hier langer over kon nadenken, was Thomas alweer verder gegaan met zijn uitleg.

‘Eerst dacht ik dat een koffie met karamel een goed idee was, maar aangezien we elke dag met elkaar gaan werken, zou ik je hier binnen een maand naar buiten kunnen rollen. Toen besloot ik dat je me wel een type leek voor latte macchiato, maar misschien ben je wel allergisch voor melk. Dan kunnen we die hele koffie weggooien en als ik iets zonde vind dan is het wel om zomaar dingen weg te gooien. Dat is een van de belangrijkste dingen die mijn vrouw me op het hart heeft gedrukt toen we net bij elkaar waren.’

Dat hij niet graag dingen weggooide kwam niet echt uit de lucht vallen voor Olivia. Erg lang had ze nog niet doorgebracht in het kantoor van Thomas, maar in de korte tijd dat ze er was had ze al een bizar aantal voorwerpen gezien. Oude Aziatische maskers, een antieke pijp, een muziekdooosje waarvan het deksel half los hing... het waren zomaar wat voorwerpen die Olivia had zien liggen terwijl ze langs de vele kasten in het kantoor liep. De muffige

geur was dan ook prima te verklaren. Er zat veel meer in deze voorwerpen dan alleen geschiedenis.

‘En toen?’ vroeg Olivia, al twijfelde ze of de ze de rest van dit verhaal kon verdragen.

‘Toen realiseerde ik me dat ik al veel te lang had staan twijfelen en besloot ik om een zwarte koffie voor je mee te nemen. Oh!’ Thomas graaide even in de zak van zijn jasje. ‘Mét een zakje suiker en melk!’ Hij keek er heel opgewekt bij.

Olivia was met stomheid geslagen en twijfelde of ze toch niet de voorkeur gaf aan de norse man die ze aanvankelijk had ontmoet.

‘Maar waarom in godsnaam door het raam?’

‘Beste Olivia, ik weet dat je nieuw bent in dit vak,’ antwoordde Thomas, ‘maar te laat komen met twee bekers koffie in je handen is niet heel chic. Te laat komen in het algemeen niet, eigenlijk. Nu weten deze mensen niet beter dan dat ik al die tijd gewoon netjes aan het werk was.’

‘Een ligende notaris, mooi!’ flapte Olivia eruit voor ze er erg in had.

‘Jij noemt het liegen, ik noem het ervoor zorgen dat deze mensen zich serieus genomen voelen.’

Olivia onderdrukte de drang om met haar ogen te rollen. Vlak voor ze de deur van het kantoor sloot, kon ze het niet laten om er toch iets van te zeggen.

‘Als je wilt dat mensen zich serieus genomen voelen, is het een idee om gewoon op tijd te komen. En als dat niet lukt, bél me dan voortaan verdorie even!’ Na die woorden trok Olivia de deur iets harder dan nodig open.

‘Goed idee!’ hoorde ze Thomas achter haar vrolijk roepen. ‘Hé, wat is je nummer?’

‘Ze reageert niet eens meer op onze telefoontjes en mailtjes.’ Gerda Janssen deed haar verhaal met een stem die nog hoger klonk dan hij zojuist in de hal was geweest. Haar wanhoop deed Olivia denken aan de eindeloze pogingen die ze zelf had ondernomen om contact te leggen met haar ex Lesley, nadat hij met de noorderzon was vertrokken.

Olivia wist meteen hoe mevrouw Janssen zich voelde en ze kreeg medelijden met de vrouw. Thomas keek alsof het gepiep in de stem van zijn cliënt hem helemaal niets deed.

Hij zat voorovergebogen over het document op zijn bureau, zoals hij dat ook had gedaan toen Olivia hem voor het eerst ontmoette. Hij mompelde af en toe wat terwijl hij een pagina omsloeg, om die na een paar seconden weer terug te laten zakken. Zijn gouden pen hield hij stevig tussen zijn vingers. Naast het dossier lag een notitieblok, maar hij maakte geen aantekeningen.

Het viel Olivia op hoe dominant het geluid van de antieke klok was in de stilte van het kantoor. Mevrouw Janssen was inmiddels gestopt met praten en keek Thomas afwachtend aan. Haar echtgenoot keek verveeld om zich heen, hun zoon zat fanatiek te tikken en te swipen op het scherm van zijn smartphone. Olivia vroeg zich af waarom ze de jongen, ze schatte hem rond de dertien, überhaupt hadden meegenomen naar deze afspraak. Zo’n notariskantoor leek haar niet de leukste plek voor een puber om tijd door te brengen.

‘Goed,’ zei Thomas vanuit het niets zo luid dat de

telefoon van de jongste Janssen bijna door de lucht vloog. ‘Ik heb het document uitvoerig bekeken. Als ik het verhaal nog eens even goed op een rijtje mag zetten: uw vader,’ Thomas knikte naar mevrouw Janssen, ‘is overleden en laat een aardige erfenis na.’

‘Minstens een miljoen euro én het huis waarin ik ben opgegroeid,’ zei mevrouw Janssen alsof ze een juf was die een kind verbeterde.

‘Juist ja, een zeer aardige erfenis. Twee jaar geleden is uw vader in het huwelijk getreden met mevrouw Voorst. Zij...’

‘Die heks is alleen maar met hem getrouwd voor zijn geld. Ze wist dat hij ziek was, iedereen wist dat. Mijn vader was tachtig, zij zesentwintig. Gelooft u dat dat liefde is?’ Mevrouw Janssen trok haar neus op.

Thomas was even stil. Olivia vroeg zich af of het een stilte was om te voorkomen dat hij iets zou zeggen waar hij spijt van kreeg, of om duidelijk te maken dat hij niet graag onderbroken werd.

‘Mevrouw Voorst en uw vader zijn getrouwd in gemeenschap van goederen, hetgeen feitelijk betekent dat, zonder de aanwezigheid van een testament, de volledige nalatenschap van uw vader toekomt aan mevrouw Voorst. Betwist u dat?’

Mevrouw Janssen zuchtte even diep. ‘Nee, en ik heb ook geen problemen met die erfenis. Ik ben niet uit op het huis of het geld van pap. Dat mag die... nouja, dat mag zij hebben.’

‘Wat is dan precies het probleem?’ vroeg Thomas met rustige, maar indringende stem.

‘Het schilderij.’

‘Het schilderij...’ herhaalde Thomas op een toon

waarmee hij duidelijk wilde maken dat niet iedereen de gedachten van mevrouw Janssen kon lezen. Ze begreep de hint.

‘Mijn vader mag het voor zijn overlijden dan goed voor elkaar hebben gehad, dat is niet altijd zo geweest. We hadden het vroeger niet heel breed, maar pap was vastbesloten om elk jaar op vakantie te gaan. “Wat heb je anders aan je leven?” zei hij dan. Het hele jaar zat hij bovenop de centen, nergens was geld voor. Maar we konden wél op vakantie, en daar was hij trots op.’

Thomas knikte instemmend, al zag Olivia aan zijn blik dat hij zich afvroeg wat dit te maken had met de erfenis of het schilderij, maar daar kwam vrij snel een antwoord op.

‘Onze vakanties waren eigenlijk altijd hetzelfde: drie dagen in een snikhete auto naar de bestemming rijden, beetje dobberen aan het water, een paar keer naar een stad, als we geluk hadden kregen we een ijsje, en dan na twee weken weer drie dagen terug rijden. Pap wilde graag meer. Terrasjes pakken, musea bezoeken, maar het geld was er gewoon niet. Hij kon daar echt van balen, maar voor mij waren het altijd de twee meest magische weken van het jaar.’

‘En het schilderij...’ mompelde Thomas vragend. Olivia voelde zowel schaamte voor zijn botheid, als respect voor hoe effectief hij op z’n doel afging.

‘Ja, toen was er dat schilderij. We liepen door een winkelstraatje en mijn moeder bleef staan voor een etalage. Het bleek een kunstgalerie te zijn, en ze bleef maar staan staren naar schilderij dat er tentoongesteld stond. Alsof het haar gegrepen had.

Ze stond met tranen in haar ogen, maar we begrepen niet waarom. Op dat moment wist ik niet eens of het de lucht moest voorstellen of water, een reflectie van een regenboog of de regenboog zelf. Het schilderij kreeg pas later betekenis voor mij.’

‘En toen?’ vroeg Olivia. Ze was nu al geïnvesteerd in dit verhaal en ze wilde horen hoe het afliep. En Gerda wilde er duidelijk graag over vertellen, er verscheen zelfs een glimlach op haar gezicht.

‘Zoals mijn moeder naar het schilderij keek, keek mijn vader naar mijn moeder. Voor haar deed hij alles. En dus liep hij zonder aarzelen de winkel in en kocht het schilderij, voor omgerekend vijfhonderd gulden.’ Ze depte haar ogen met een zakdoekje, waar ze daarna zenuwachtig aan bleef friemelen. ‘En dat kón helemaal niet. Ik zal je de details besparen, maar anderhalf jaar lang hebben we de financiële gevolgen gedragen van die beslissing, van die impulsaankoop.’

Het viel even stil. Thomas keek mevrouw Janssen indringend aan. ‘En nu wilt u dat schilderij terug?’

‘Meer dan u kunt vermoeden, meneer Frank. Het heeft gezorgd voor heel veel ellende, maar niemand heeft daar ooit over geklaagd. Mijn moeder niet, mijn vader niet, zelfs ik niet, al was ik nog te klein om het echt te kunnen begrijpen. Mijn moeder vroeg nooit ergens om, maar dit schilderij? Het betekende iets voor haar. Wat precies, dat kon ze nooit uitleggen, maar voor haar was er een reden om soms uren achter elkaar naar haar cadeau te staren, en ze werd iedere keer weer geëmotioneerd.’

De toon in haar stem werd scherp. ‘En nu hangt het in de huiskamer van die heks. Het huis mag ze

houden, het geld hoef ik niet, maar dat schilderij is van mij. Dat heeft pap me toegezegd!’

‘Kijk, nu komen we ergens,’ antwoordde Thomas. Het stoorde Olivia dat hij totaal ongevoelig leek voor het emotionele verhaal van mevrouw Janssen, maar tegelijkertijd besepte ze dat hij hier natuurlijk ook niet zat als psycholoog.

‘Is er enig bewijs van die toezegging?’

Mevrouw Janssen opende haar tas en trok er een mapje uit, dat ze even gladstreek voordat ze de inhoud ervan overhandigde aan Thomas. Die hield het papier vlakbij zijn gezicht om het eens goed te bestuderen. Hij mompelde af en toe wat en draaide het document om zodat hij de achterkant kon bekijken, maar daar stond niets. Olivia zag een logo bovenaan het papier staan, maar heel erg officieel zag het er niet uit.

‘Het is niet veel, maar het is iets,’ zei mevrouw Janssen enigszins verontschuldigend. ‘Op de avond voor de bruiloft had ik flinke woorden met mijn vader in het hotel waar we verbleven. Wat een puinhoop was het daar. Wie besluit er nou om te gaan trouwen in een hotel dat middenin een verbouwing zit? Ik denk echt dat hij niet meer helemaal bij zijn positieven was, meneer Frank... ik probeerde hem aan zijn verstand te brengen dat Chantal echt alleen maar uit was op zijn geld, maar hij wilde er niets van weten. Het was de omgekeerde wereld, hij beschuldigde mij ervan uit te zijn op zijn erfenis. Mijn eigen vader!’

Thomas opende de la van zijn bureau, haalde er een blauwe stoffen zakdoek uit en gaf deze aan de snikkende mevrouw Janssen, wiens eigen zakdoekje inmiddels in kleine stukjes op de vloer voor haar

stoel lag. Olivia kon zich niet voorstellen dat hij deze zakdoeken zelf waste en er was vast niemand op het kantoor die dat voor hem deed, dus ze probeerde heel hard niet na te denken over hoeveel bacteriën er precies in het stukje stof zouden wonen.

‘Het is zo oneerlijk, weet u?’ Gerda schokte met haar schouders. ‘Je hele leven is die man je vader, en aan het eind herken je hem niet eens meer. Ik heb zo lang voor hem gezorgd na het overlijden van mam. Ik begrijp gewoon niet dat hij niet zag wat Chantal met hem deed. Dat het echt alleen maar om het geld gaat bij haar.’

Thomas knikte begripvol en liet zijn ogen nog eens over het document glijden. ‘Wat is nu precies het verhaal achter dit document?’ vroeg hij haar.

‘Ik heb mijn vader die avond duidelijk gemaakt dat ik niet uit was op zijn erfenis, maar dat ik me zorgen maakte om het schilderij. Dat zij het zou gaan verkopen.’ Alleen al het idee dat het schilderij in handen van vreemden zou vallen was al te veel voor mevrouw Janssen en bracht een nieuwe snik teweeg. Olivia’s hart ging naar haar uit. Ze moest zichzelf dwingen om op haar stoel te blijven zitten, het troosten van cliënten was niet erg professioneel.

‘Is het zoveel waard dan?’ wilde Thomas weten.

‘Geen idee. Maar alsof die heks dat wat kan schelen. Zij is alleen maar uit op geld en luxe. Wist u dat ze de week na de dood van mijn vader op vakantie is gegaan? Die zit gewoon met haar luie kont op Ibiza. Die feest zich helemaal kapot! Ik zeg het u, ze heeft nooit van mijn vader gehouden. En zodra het geld op is, verkoopt ze alles, inclusief het schilderij. Míjn schilderij!’

Olivia voelde de angst en frustratie van mevrouw Janssen in haar eigen lijf en merkte dat ze haar vuisten onbewust had gebald.

‘Pap zei me dat hij teleurgesteld in me was. Dat ik hem zijn geluk niet gunde. Daarna haalde hij een vel papier bij de receptie en schreef dit erop. Hij gaf aan dat dit voldoende zou moeten zijn, maar ik weet het niet... het is maar een velletje papier.’

Nou, dacht Olivia, een briefje van tweehonderd euro was ook maar een velletje papier, maar er zat wel een grote waarde aan.

Thomas legde het vel op zijn bureau. ‘Het is geen notarieel document, maar het is handgeschreven, er staat een datum op en het is ondertekend. Uw vader wist wat hij deed, dat scheelt in elk geval.’

Mevrouw Janssen zakte duidelijk opgelucht terug in haar stoel.

‘Maar als ik het goed begrijp erkent mevrouw Voorst dit document niet?’ vroeg Thomas.

‘Die heks weet niet eens dat het bestaat, ze is helemaal niet bereikbaar. Veel te druk met feesten! Ze reageert nergens op: niet op mijn telefoontjes, niet op appjes. En haar voicemail... nouja, luistert u zelf maar.’

Mevrouw Janssen pakte haar telefoon uit haar zak en veegde een paar keer over het scherm, waarna de wektoon uit de speaker kwam, gevolgd door een luide stem.

‘Haaaaaai, je girl Chantal hier! Ik kan nu even niet de telefoon opnemen, maar spreek wat in dan bel of app ik je zo snel mogelijk terug. Oh, tenzij je Gerda heet, dan mag je contact opnemen met m’n advocaat. Kusjedoei, later!’

Thomas schoot in de lach, tot duidelijk ongenoegen van mevrouw Janssen.

‘Hier is niets grappigs aan!’ briede ze.

‘Nee, zeker niet,’ herpakte Thomas zich. ‘Heeft u al contact gezocht met haar advocaat?’

‘Hoe in godsnaam? Ik weet niet eens wie dat is. Als ze er al eentje heeft. Ze neemt gewoon een loopje met iedereen. Waarschijnlijk is het slim als wij zelf een advocaat in de arm nemen, maar ik wilde eerst even aan u vragen of we iets kunnen met dit document.’ Mevrouw Janssen leek de wanhoop nabij.

‘Absoluut,’ stelde Thomas haar gerust. ‘Tenzij mevrouw Voorst de echtheid van dit document betwist, maar daarvoor zullen we toch echt eerst in contact met haar moeten komen.’

‘Ik zou niet weten hoe,’ klonk het verslagen.

‘Laat dat maar aan mij over,’ antwoordde Thomas voordat hij mevrouw Janssen vroeg het telefoonnummer van Chantal op te schrijven.

Plotseling beseft Olivia dat dit het moment was waarop ze moest ingrijpen. ‘Thomas! Je kunt niet zomaar...’

Haar collega stak zijn hand in de lucht om duidelijk te maken dat ze haar mond moest houden.

‘We hebben afgesproken dat je...’

Naast het gebaar volgde nu een dwingende blik. Olivia besloot er geen scène van te maken, maar hier was het laatste woord nog niet over gezegd. Ze was hier immers met een reden en ze zou zich hoe dan ook de mond niet laten snoeren door een kerel. Niet meer.

Er klonk een diepe zucht, maar die was niet afkomstig van mevrouw Janssen, noch van Thomas.

‘Wil je iets zeggen, Albert?’ vroeg mevrouw Janssen aan haar man, die de bron van de zucht bleek. Olivia keek enigszins verbaasd op en bespeurde bij Thomas dezelfde reactie. Ze had het gezin zelf binnengelaten, maar Albert Janssen had niets gezegd en zat zo ver ineengedoken in zijn stoel dat Olivia simpelweg was vergeten dat mevrouw Janssen haar man bij zich had.

‘Ik weet het niet Gerda, ik...’

‘Ja, zeg het maar gewoon? We zitten hier nu toch.’

‘Ik vraag me gewoon af waar we dit allemaal voor doen. Als Chantal dat schilderij wil verkopen, laat haar dan. Wat moeten we ermee? We hebben het geld niet nodig en herinneringen zitten in je hoofd, niet in een schilderij. Het is al die boosheid toch helemaal niet waard?’

Er leek nog net geen rook te komen uit de oren van mevrouw Janssen. ‘Albert! 43 jaar lang heb ik mijn vader in mijn leven gehad en 43 jaar lang heb ik van hem gehouden. Je weet dat dat niet altijd makkelijk was. Hij was altijd aan het werk, altijd aan het proberen om ons een beter leven te geven, maar terwijl hij daarmee bezig was, was hij er niet altijd voor ons. Dat schilderij is belangrijk, het herinnert me aan hem, aan mam. Hoe kun je dat nou zeggen? En ik weiger om toe te kijken hoe zo’n jong grietje, dat nog nooit iets voor hem heeft gedaan, mijn herinneringen door het slijk haalt. Dat schilderij is niet van haar. Het zijn mijn herinneringen, niet de hare!’

Olivia wist dat ze in dit vak geen kant behoorde te kiezen, maar in alle eerlijkheid kon ze mevrouw Janssen wel begrijpen. Het moest verschrikkelijk

zijn om toe te kijken hoe iemand op die manier misbruik maakte van een ander. Maar ze begreep de wens van meneer Janssen om alles los te laten ook heel goed. Het getouwtrek tussen haar en Lesley had haar energie, geld, en vooral heel veel nachtrust gekost en ze was er uiteindelijk helemaal niets mee opgeschoten.

Terwijl het stel aan het bekvechten was, overigens nog altijd zonder enige inmenging van de zoon, merkte Olivia op dat Thomas zijn telefoon uit de zak van zijn jasje pakte en kort een berichtje stuurde, waarna hij het toestel op tafel legde, wachtend tot het gekibbel voorbij zou zijn. Olivia wierp een blik op haar mobieltje om te zien of hij haar iets van een hint had gestuurd, maar hij had haar nummer nog altijd niet. Toen een minuut of twee later het display van Thomas' mobiel oplichtte en hij het toestel weer in zijn handen nam, leek al het bloed in één klap uit zijn gezicht weg te trekken. Hij stopte zijn telefoon terug in zijn zak en staaarde met een lege blik voor zich uit, alsof er verder niemand anders in de kamer was.

‘Nou, er is overduidelijk nog een hoop te bespreken,’ greep Olivia in. De heer Frank en ik gaan nog even met elkaar in conclaaf, en we laten u zo snel mogelijk weten wat de mogelijkheden zijn.’

Olivia maakte een vriendelijk maar duidelijk gebaar met haar arm, terwijl ze naar de deur liep om deze te openen voor de familie.

Takkegeld! dacht Olivia terwijl ze de deur van het kantoor sloot en de familie Janssen naar de receptie begeleidde. Zodra ze bezig waren om een vervolgafspraak in te plannen bij Elly, schoten

Olivia's gedachten terug naar Thomas. Ze wilde heel graag weten wat hem zojuist zo van streek had gemaakt, maar ze vond niet dat ze hem lang genoeg kende om daar vragen over te stellen. Alles op z'n tijd.